

وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَكِنْ لِيَبْلُوَكُمْ فِي مَا آتَيْتُمْ فَأَسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ إِلَى اللَّهِ

مَرَجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

مَنْ اسْتَعَاذَ بِاللَّهِ فَأَعِيذُوهُ وَمَنْ سَأَلَ بِاللَّهِ فَأَعْظُمُوهُ وَمَنْ دَعَاكُمْ فَأَجِيبُوهُ وَمَنْ صَنَعَ إِلَيْكُمْ

مَعْرُوفًا فَكَافَرْتُمْ

DÜNYA BİZE, BİZ BİRBİRİMİZE EMANETİZ!

Kardeşlerim!

Doğusuyla batısıyla, kuzeyiyle güneyiyle insanlık olarak hepimiz büyük bir aileyiz. Hz. Âdem ile Havva'nın çocuklarıyız. Bizi yoktan var eden, hilkatte eş, dinde kardeş kılan, hayat nimetini bizlere lütfeden Yüce Allah'ın kullarıyız. Her insan saygındır, mükerremdir, özeldir. Dili, rengi, cinsiyeti ve milliyeti ne olursa olsun her insanın canı, haysiyeti ve malı dokunulmazdır.

Aziz Müminler!

Rabbimiz, bizleri konuşma, görme, işitme gibi yeteneklerle donattı ve yeryüzünün imarıyla sorumlu kıldı. Bizi aynı toprağın üstünde ve aynı gök kubbenin altında bir arada ve insana yaraşır bir şekilde yaşama imtihanına tabi tuttu. İçinde yaşadığımız âlemi bize, bizi de birbirimize emanet etti.

Böylesi ağır bir yük omuzlarımıza yüklenmişken, birlikte yaşama konusunda zaman zaman ciddi zaafılar gösterebiliyoruz. Etnik, dinî, mezhebî ve meşrebî farklılıklar, bazen çatışma nedeni olarak görülebiliyor. Farklı görüşlere tahammül ve anlayış göstermek ne yazık ki, çoğu zaman sadece dilde kalabiliyor. İnsanların birbirlerini daha az anladığını hatta bazen hiç anlayamadığını üzümlere müşahade ediyoruz. Hemen her gün, merhamet ve şefkatin yerini kin ve nefretin, dostluk ve kardeşliğin yerini düşmanlık ve husumetin, içtenlik ve samimiyetin yerini riyakârlık ve gösterişin aldığından yakınıyoruz.

Kıymetli Kardeşlerim!

Her aile içinde küçük ya da büyük anlaşmazlıklar olabilir. Topyekûn insanlık ailesinin de her konuda uyuşması, problemlerden uzak bir bütünlük ve birlik sergilemesi elbette mümkün ve gerçekçi değildir. Ancak çatışmanın, çekişmenin, ötekileştirmenin, ezmenin, üzmenin, hor görmenin, yok saymanın, dünyayı ve hayatı hepimize yaşanamaz kıldığı da bir gerçektir.

Oysa birlikte huzur ve güven içinde yaşayabilmenin ahlakî ve hukuku Yüce Rabbimiz ve Efendimiz tarafından insanlığa takdim edilmiştir. Kerim Kitabımızda; **“Eğer Allah dileseydi sizi tek bir ümmet yapardı. Fakat verdiği şeylerde sizi imtihan etmek için ümmetlere ayırdı.”**¹ buyurulmaktadır. Böylece farklılıkların ilahi kudret ve hikmetin, imtihanın birer parçası olduğu hatırlatılmaktadır. Peki buna rağmen dünyayı daha güzel, yaşanabilir hale getirmek çok mu zor gerçekten?

Dürüstlüğü, adaleti, sabrı ilişkilerimizin mihveri yapmak, gökdelenler inşa etmekten, şirketler kurup yönetmekten daha mı zor? Saygıyı, nezaketi, merhameti, paylaşmayı hayatımıza hakim kılmak, hayal ötesi buluşlara imza atmaktan, uzayın derinliklerinde incelemeler yapmaktan daha mı külfetli?

Kin ve nefret duygularını, hırs ve intikam arzularını parçalamak, atomu parçacıklara ayırmaktan daha fazla mı çaba gerektiriyor? Yüreklerde sevgi, muhabbet, şefkat üretmek, kocaman fabrikalar kurup silah üretmekten daha mı masraflı ve zahmetli?

Kıymetli Kardeşlerim!

Efendimiz (s.a.s)'in Ensar ve Muhacir arasında tesis ettiği destansı kardeşlik hala diriliğini zihinlerimizde muhafaza etmektedir. Bu kardeşlik sevgi, saygı, yardımlaşma, dayanışma, paylaşma ve özveri temellidir.

Geliniz, Efendimizin sahip olduğu ve ümmetine öğrettiği bu kardeşlik ve birlikte yaşama ahlakını hayatımıza ne kadar yansıtabildiğimizi hep birlikte sorgulayalım:

Rahmet Elçisi (s.a.s), **“Mümin, cana yakın kimsedir. İnsanlarla dostluk kurmayan, kendisiyle dostluk kurulamayan kimsede hayır yoktur.”**² buyuruyor. Peki bugün bizler, hiçbir kaygı gütmeksizin sevgi ve muhabbetle gönüllerimizi birbirimize açabiliyor muyuz? Aramızdaki kardeşlik bağlarına sınıksız tutunabiliyor muyuz?

Efendimiz (s.a.s), kardeşimize tebessüm etmemizin dahi sadaka olduğunu³ haber veriyor. Peki, bunu ne kadar yerine getirebiliyoruz? Yoksa ihtiraslarımızı önceleyerek hem kendimizi hem kardeşlerimizi böylesi bir güzellikten mahrum mu bırakıyoruz?

Allah Resûlü (s.a.s), **“Allah için size sığınan kimseye sığınmak olun. Allah için isteyen kimseye verin. Sizi davet edenin davetine icabet edin. Size bir iyilik yapana karşılığını verin.”**⁴ buyuruyor. Peki, zorda, darda kalanlara yalnızca Rabbimizin rızasını umarak yardım elimizi uzatabiliyor muyuz? Yoksa her bir yetimi, öksüzü, sahipsizi, yoksulu rahatımızı kaçıran bir yük olarak mı görüyoruz?

Kardeşlerim!

“Kendinizi beğenip temize çıkarmayın. Kimin takva üzere olduğunu O çok iyi bilir.”⁵ ayeti gereğince kendimizi hesaba çekip eksiklerimizi telafi etmeye mi çalışıyoruz? Yoksa hata ve kusurlarımızı görmezden gelip, kalpler kırıp, onurlar mı çiğniyoruz?

Aile ve akraba münasebetlerimizde, komşuluk ilişkilerimizde, arkadaşlıklarımızda, işyerlerimizde, trafikte, çarşıda, pazarda, ticaretimizde, kısacası günlük hayatın akışı içinde, çoğu zaman öfkemize yenik mi düşüyoruz?

Kardeşlerim!

Önümüzdeki hafta farklı bir maneviyat iklimi olan üç aylara gireceğiz. Gelecek Perşembeyi Cumaya bağlayan gece Regaip kandilini idrak edeceğiz. Regaip kandili vesilesiyle, kardeşlerimize olan rağbetimizi, sevgi ve muhabbetimizi, sadakatimizi bir kez daha gözden geçirelim. Beraberce huzur içinde yaşayabilmek adına saygı, hoşgörü, merhamet ve adalet başta olmak üzere ahlakî erdemleri hayatımıza hâkim kılmak için gayret gösterelim. Kendimize nasıl muamele edilmesini istiyorsak başkalarına da öyle muamele edelim.

Unutmayalım ki; dünya bize, biz birbirimize emanetiz!

¹ Mâide, 5/48.

² İbn Hanbel, II, 40.

³ Tirmizi, Birr ve Sıla, 36.

⁴ Ebû Dâvûd, Zekât, 38.

⁵ Necm, 53/32.